

Nova York, 17 d'octubre
del 1962
(arribada el dia 18)

Estimats pares i Joan: Ja tres dies que es-
tem ancorats en aquest port, carregant el vai-
xell. Sembla que encara ens falten, almenys,
tres dies més; tenint en compte que les ope-
racions de descàrrega a Gijón i a Santander
deuran requerir el mateix temps, però que
l'arribada a Bilbao serà després del 28.

En el "Corvadonga" ningú no ens ha dit mai-
nar la data exacta d'arribada. De manera
que cal que no es resignem i que uns dies
de retard no ens han pas d'aigualar l'ale-
gria del retrobament.

Em sabia ben que aquest retard
m'impediria de parlar amb el Sr. González Por-
to. Va donar-me grans esperances el seu obri-
ment i voldria aprofitar-lo "en breu", per a
expressar tot el sentiment. No es dedueix
ben bé, de la carta del pare, ni el Sr. Gon-
zález Porto n'estarà uns dies més a Barcelona o
bé una temporada. Suposo que quan rebin
aquestes notícies, el pare i ell ja hauran restit-

que la comença que havien concertat ~~ben~~ al
havent dividides.

Viatic amb moraltes una senyora
~~que~~ és cunyada d'en Folch i Camarasa (el
fill d'en Folch i Llorens). És una senyora ví-
dua, molt fina i agradable, que ~~havia~~ pen-
sa residir a Barcelona - després d'una esta-
da a Mèxic tan llarga com la nostra -, ni és
que als seus fills, que ja se senten mexicans,
els plan la vida a Catalunya. La vida de
cada un dels narratgers és una novel·la;
uns quells mig ~~analfabets~~ analfabets (Tenien
forns de fà a Mèxic) retornen a Espanya amb
50 mil·lions de pesos. Amb ~~força~~ ^{bona} benes ni va-
len pronunciar el seu nom... I, al costat
d'ells, hi ha repatriats intel·ligents als quals
el Govern els ha hagut de pagar el viatge.
Amèrica, en aquest i en altres sentits, resulta
un cedar ben estrany.

Al primer port d'escampol que to-
quem, ni ens és horrible, telegrafiare. Mentres-
tant, tots hem d'esperar i demanar a Déu
que ens acorti el moment de la bel·lilitat que
esperem. Una abraçada ben forta de tots moraltes
Pere